

Forfatter: Mynster, Christian Ludvig Nicolai

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1855-03-09)

Citation: Mynster, Christian Ludvig Nicolai: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Mynster, Christian Ludvig Nicolai (1855-03-09)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 361. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000106.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

L. Mynster til C. Hostrup.
Nestved. 9. Marts 1855

Kiere Ven!

Længe har jeg havt Lyst til at skrive Dig til, og i den Tanke, at min tilstundende Fødselsdag s. 362kunde foruden mit Brev blive Motiv for Dig til at lade høre lidt om, hvorledes det gaaer Dig, skrider jeg nu til Værket. — Jeg har i Vinter levet, ligesom sagtens Du, mellem lidt Æsthetik og lidt Theologie, — at sige: jeg i mine Fritimer, Du imellem dem som Livsopgaver, hvilket jo rigtignok er en væsentlig Forskiel. Denne dobbelte Interesse, — Trang snart til det Ene, snart til det Andet, hører uden Tvivl til vort Væsen, og Gudskeelov, at jeg har Kraft til nogenlunde at følge den, ved Siden af mit Skoleliv. — Hvad det Første angaaer, da mødtes jeg deri allerede i Januar med Dig i «Fædrelandet»; uden at det nemlig nogensinde var faldet mig ind, at Du skrev der, kom jeg ved at læse hiin Artikel om «Theateranm.» strax til at tænke paa Dig, og jeg er endnu, bestyrket deri af Winsløw, næsten vis paa, at jeg kan takke Dig for den; den var virkelig baade et Ord i rette Tid og i sig selv fortræffelig, ligesaa godt udtrykt som tænkt — dog er det den almindelige Deel, hvori jeg er saa fuldeligt enig med Dig; i det Specielle om «Eventyr i Ørkenen» er jeg det mindre. — Jeg har megen Lyst til at læse, hvad Du efter W.'s Sigende har skrevet om «Kalanus»; jeg husker at have seet det i «Fædrelandet» ifior, men har oversprunget det, fordi jeg ikke havde læst Bogen. Derimod betvivler jeg hans Udsagn, at Mærket K. altid betyder Dig; en Recension over «Skizzer af Dr. H.» f. Ex. vilde jeg, uagtet jeg Intet har imod den, ikke tillægge Dig.

s. 363Jeg selv følte virkelig Trang til under et lignende Bogstavmærke at udtale mig, nærmest paa det andet Gebeet, i Anledning af det lille Indlæg i den Kierkegaardske Strid (af hvem mon? — mon ikke af Lehmann? —). Uagtet det var mere talentfuldt og bedaarende, end hvad Kierkegaard og Nielsen skrev, og saaledes hellere burde have været besvaret, er jeg dog tilfreds med, at der gik for lang Tid, inden jeg blev enig med mig selv, om det var værdt at gienopfriske Sagen, der var i Begreb med at hendøe — i det mindste for det Første; — thi den vaagner vel igien, som alt Sværmeriet, hvorunder den hører, aldrig dør; det findes ligeledes i Zahle's, virkelig ret mærkelige og betydningsfulde, lille Bog, men som den reent utaalelige Indledning vel holder de Fleste fra at læse. — løvrigt er virkelig endeel Glædeligt og Godt sagt imod den Kierkegaardske Retning, baade af Fog (især fandt jeg hans anden Artikel mod Nielsen virkelig dyb), Paludan-Müller og især Zeuthen (i «Evang. Ugeskrift», i en ypperlig Artikel om «Aand og Bogstav»; — denne Forfatter bliver i mine Tanker langtfra nok vurderet; jeg har altid læst ham med megen Glæde, om han ogsaa er lidt vidtløftig og hidsig, — ja, jeg veed egentlig ingen nulevende theologisk Forfatter hos os med Undtagelse af Martensen, der er saa aandog kjernefuld, — han har meget Sibbersk, men med større Klarhed). —

Jeg har senere tænkt, at jeg ved det Sidste s. 364vilde have fornærmet Dig, hvis Du var Grundtvigianer, hvad jeg dog er yderst langt fra at mene Dig. I Granden, hvor Du og jeg ere uenige, grunder det sig meest kun paa «historisk» Vildfarelse paa en af Siderne, thi vi have virkeligt meget Aands-, mindre Character-Slægtskab; dette giælder vist om vore to største Uenigheder: Grundtvig — og — tildeels det Tydske. Jeg troer, at Du er i nogen historisk Feiltagelse om begge Dele, at Du (ligesom Winsløw) idealiserer Grundtvig til det Gode, og gjør med Tydskheden lige det modsatte. Hver troer naturligtviis, at han veed det bedst, medens jeg dog om Grundtvig erkender, at jeg heller ikke har ham historiskt nok; Du har hørt Meget, som jeg ikke har hørt, men jeg har ogsaa læst Et og Andet, som Du ikke har læst.

At jeg ikke sætter «Eventyr i Ørkenen» ganske saa høit som Du, skal jeg kortelig forklare. Min Hovedanke — eller Grunden til, at det gjør paa mig et noget koldt Indtryk, er: at det ikke forekommer mig, at man seer giestfrie, menneskekielige, høimodige Hierter, men mere en heroisk Lydighed mod et Bud, et Bogstav, som siger: vær giestfrie, menneskekielige, høimodig! Om dette er historiskt rigtigt, tør jeg ikke afgjøre, — jeg tænker mig rigtignok Beduin-Høimodet mere som frisk Umiddelbarhed, end som selvovertvindende Lydighed mod en Lov; — men det er i alt Fald ikke saa poetisk, og noget Mere af det Umiddelbare maatte dog helst skinne igiennem. — Hos s. 365Abdallah synes det mig virkeligt, at man mere hører «Bogstavet» end «Aanden»; han fylder derfor kun med den kolde Beundring, som f. Ex. en gammel rettroende Jøde, eller en Helt i Calderon's Stykker, der offerer Alt for «Ærens abstracte Begreb» (som ofte er sagt). — Han udtaler ogsaa altfor lidt, hvad der foregaaer i ham; — jeg maa give «Fædrelandet» Ret, der i Anledning af «Giengiældelsen yttrede, at Hauch for meget fortier i sine sidste Stykker. — Vistnok er Zainebe en meget interessant Figur, og 2den Act uden Spørgsmaal den betydeligste; Dictionen, indrømmer jeg Dig ogsaa, er som sædvanlig hos Hauch ædel og ejendommelig; men denne hans senere Stykkers Diction synes mig dog at passe bedre i et nordisk Stykke (som «Tycho Brahes Ungdom»), og den fra «Bajazet» bedre i et orientalskt. Simpliciteten gaaer i mine Tanker for vidt, navnlig finder jeg i Kierlighedsscenerne Dictionen altfor fattig og nøgen — eller dog nordisk; man bliver flau tilsidst, naar der siges, at fierne Slægter skulle tale om Zainebs og Abu Fares' Elskov, med saa liden Farveglød er denne Elskov malet. — At alligevel den Scene, Du fremhævede, har en skøn og ædel «Simplicitet», giver jeg Dig Ret i, ligesom og, at Dictionens Naturbilleder dog sætte Een hen i Arabien, og Protesten mod Bladenes Kulde bliver ligefuldt berettiget. Meget har dog vist Stykket lidt ved, at Holst kom til at spille Hovedrollen; thi alene hans ungdommelige Stemme — og altid ungdommelige s. 366Declamation — maa have givet et galt Totalbillede. —

I det, vistnok medrette, roste Udvalg af Schack-Staffeldt, har jeg — underligt nok — første Gang læst

Mynster, Christian Ludvig Nicolai, *Breve fra og til C. Hostrup*,

«Camoens», dette vidunderligt deilige Digt, som en Tidlang gjorde mig godt som den ægtteste Poesie ; jeg sætter bestandig hans historiske Digte — Romancer o. s. v. meget høiere (modsat Heiberg) end de lyriske, der ofte ere mig for plumrede af ikke-poetiseret tydsk Philosophie (men som Du dog med mig giver det Vidnesbyrd at være dybe, idet Du saa ofte med Glæde har læst disse Digte). —

Jeg har læst «En Landsbyhistorie» med megen Interesse og kan ikke Andet end finde det en meget betydelig Frembringelse. Jeg indrømmer ganske dets Feil, at Parentheserne (hvadenten de komme fra Andersen eller ikke) ere affecterede, Dictionen ogsaa hist og her noget «überschwenglich,» at der er noget Forkeert i Annas Forhistorie (S. 78), og at hendes første Optræden er lidt Kotzebueisk o. m. ; men at Stykket baade i Anlæg og Characterer gaaer i Sandhed dybt, synes mig unegteligt, og at der er inderlig Sandhed baade i Meget af den lette Natur — som Monicas simple Fromhed — og af den alvorsfulde (selv Meget i Matthias' Repliker). Havde det fundet en rigtig god dansk Bearbejder, der f. Ex. foruden Hiint havde kunnet formilde, hvad der gaaer for vidt, og — især i de sidste Acter — maaskee over s. 367skrider Scenens Grændser, da var det dog blevet langt bedre. Dette havde Du vistnok gjort langt bedre end A., der virkelig er noget tydsk i ikke god Forstand. Men dette Stykke alene viser, at det er en ubillig Floskel hos os, at Poesien i Tydskland er uddød; — i alt Fald er den sydtydske (østerrigske) og «Landsbypoiesien» det ikke. — Forresten maa et blot middelmaadigt Spil her gjøre Skade, og Stykket er vist bedre at læse end at see. —

Nu har jeg talt lidt med Dig om Allehaande, — skriv nu snart — og vent ikke, til Du faaer svaret paa Alt.

Din troe Ven
L. M.